

Τελετή Ἀγιασμοῦ

Κυριακή 17 Σεπτεμβρίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.
Αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Μετὰ τὴν τέλεση τοῦ ἀγιασμοῦ θὰ μιλήσῃ ὁ ὑπεύθυνος τῶν Ἐπάλξεων κ. Β. Τσούπρας γιὰ τὶς προοπτικὲς καὶ τὶς δυσκολίες τοῦ μορφωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῶν Ἐπάλξεων, ἡ δὲ χορωδία θὰ ἀποδώσῃ ποιοτικὰ ἄσματα. Θὰ προσφερθοῦν κεράσματα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας νὰ παρευρεθοῦν στὴν σεμνὴ αὐτὴν τελετὴ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους καὶ νὰ συμβάλλουν μὲ κάθε τρόπο στὴν συνέχισή τοῦ ἔργου.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Σημ.: Τὰ φετεινὰ μορφωτικὰ καὶ κοινωνικὰ προγράμματα θὰ ἀνακοινωθοῦν τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγιασμοῦ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Ὁ ζῶν Σταυρὸς

Μεγάλο σεβασμὸ δείχνουμε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι στὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὅλη μας ἡ ζωὴ ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὸν Σταυρό, γιὰτὶ ὁ ζῶν σταυρὸς, δηλαδὴ ὁ Ἐσταυρωμένος, εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς σωτηρίας μας.

Ὁ Σταυρὸς μάλιστα εἶναι τὸ σημεῖο τοῦ Θεανθρώπου. Τὸ σημεῖο αὐτὸ συμβολίζει τὴν ἀγάπη τῆς Ἁγίας Τριάδος πρὸς ὅλη τὴν δημιουργία, ὡς καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι νὰ αὐξάνεται μὲ πίστη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ νὰ πληθύνεται μὲ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ κατ' εἰκόνα νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κατ' ὁμοίωσιν. Ἀκόμη καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἔκταση τῶν χειρῶν σχηματίζει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίξῃ πάντοτε τὴν σταυροαναστάσιμη πορεία μας.

Ὁ Σταυρὸς, ὁμῶς, μᾶς θυμίζει καὶ τὴν σταυροειδῆ διπλὴ ἀμαρτία τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τὴν παρακοὴ τῶν Πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἀδελφοκτονία τοῦ Κάϊν. Μὲ αὐτές, ἡ ἀνθρωπότητα, ἀντὶ νὰ ἀνυψωθῇ, ἔπεσε καί, ἀντὶ νὰ πληθυνθῇ, ἐμειώθη. Μᾶς θυμίζει ἐπίσης τὴν σταυροειδῆ τιμωρία τῶν βλασφημούντων τὸν Θεὸ καὶ τῶν φονεῶν τῶν ἀνθρώπων, δηλαδὴ τὸν τιμωρόσταυρο.

Ἀκόμη, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν τύπο τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀφοῦ ὅσες φορὲς ὁ Θεὸς μᾶς ἐπενέβαινε πρὸς σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, πάντοτε χρησιμοποιοῦσε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ (διάβαση Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, προσευχὴ τοῦ Μωϋσέως, ἀνύψωση τοῦ ὄφεως κλπ.) πρὸς προτύπωση τοῦ ζῶντος καὶ σώζοντος Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος.

Κυρίως ὁμῶς μᾶς θυμίζει τὸ βασικὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος («*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν*»), τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἐφήρμοσε μὲ τὸ «*οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὡς σὺ*» καὶ μὲ τὸ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς*». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Σταυρὸς, ποὺ ἀποκατέστησε τὸν ἀνθρώπο στὴν ὀρθή του πορεία καὶ ἐξασφάλισε τὸ «*αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι*».

Ὁ Χριστὸς μᾶς μάλιστα, καρφωμένος πάνω στὸν τιμωρόσταυρο καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια Του, ἔγινε ὁ ἴδιος ζῶν καὶ σώζων Σταυρὸς. Αὐτὸν τὸν Σταυρὸ κυρίως, δηλαδὴ τὸν Ἐσταυρωμένο, νὰ φέρωμε, πλὴν ἄλλων, στὸν νοῦ μας κάθε φορὰ ποὺ ἀτενίζωμε ἢ κάνωμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, γιὰτὶ ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ σωτηρία μας. Αὐτὸν τὸν Σταυρὸ, δηλαδὴ τὸν Ἐσταυρωμένο, δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ὁ διάβολος καὶ κάθε ὄργανό του, γιὰτὶ ὁ Σταυρωμένος Χριστὸς μᾶς εἶναι καὶ Ἀναστημένος καὶ παντοδύναμος.

Ἄς τὸν ἔχωμε λοιπὸν μέσα στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας καὶ ἄς βιώνωμε συνεχῶς τὴν σταυροαναστάσιμη πολιτεία Του μὲ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, γιὰ νὰ ἔχωμε ζωὴ, ἀνάστασις, εἰρήνη, πρόοδο καὶ παντοτινὴ προστασία.

Σημ.: Περισσότερα γιὰ τὴν σημασία τοῦ Σταυροῦ στὸ βιβλίον τῶν Ἐπάλξεων «*Σταυρὸς-Ζωὴ-Ἀνάστασις*».

Ὅλοι ἔχομε εὐθύνη

Ὅλοι ζοῦμε, ἰδιαίτερος τὰ τελευταῖα ἔτη, σὲ μιὰ καταστρεπτικὴ πολὺπλευρῆ κρίση. Κανείς μας δὲν ξέρει πότε θὰ τελειώσῃ καὶ ἐὰν ποτὲ τελειώσῃ. Γι' αὐτὸ, ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀνασφάλεια καὶ ἡ γενικὴ ἀπογοήτευση παντοῦ ἐπικρατοῦν. Ταυτοχρόνως, ἐπικρατοῦν καὶ ἡ ἀνεργία, ἡ ἀνέχεια καὶ ἡ μετανάστευση, καὶ μάλιστα χωρὶς καμιά ἐλπίδα γιὰ ἀνάκαμψη.

Τὸ χειρότερο ὁμῶς εἶναι ὅτι κανείς μας, ἡ σχεδὸν κανείς, δὲν ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη του γιὰ τὸ ἄθλιο αὐτὸ κατάντημα, στὸ ὁποῖο ἔχει περιέλθει ἡ χώρα μας. Οἱ μὲν ὀρίζουν τὴν εὐθύνη στοὺς δὲ καὶ ὁ καθένας μας στοὺς ἄλλους. Οἱ Ἕλληνες ὀρίζομε τὴν εὐθύνη στοὺς ξένους δανειστὲς μας, στοὺς κερδοσκοποῦντες καὶ καιροσκοποῦντες. Ἐκεῖνοι δὲ μὲ τὴν σειρὰ τῶν τὴν ὀρίζουν σὲ μᾶς, χαρακτηρίζοντες μᾶς μάλιστα τεμπέληδες, ψεῦτες καὶ σπάταλους. Ὁ λαός,

ἐξάλλου, ὀρίζει τὴν εὐθύνη στοὺς ἀδιάφορους, ἀνίκανους καὶ ἄπιστους πολιτικούς. Ἐκεῖνοι δὲ μὲ τὴν σειρὰ τῶν τὴν ὀρίζουν στοὺς πολίτες, χαρακτηρίζοντες τοὺς ἀπερίσκεπτους, κατεργάρηδες, φυγόπονους καὶ φοροφυγάδες. Οἱ νεώτεροι κατηγοροῦν τοὺς γεροντωτέρους ὡς ἀνοήτους καὶ οἱ γεροντωτέρους τοὺς νεωτέρους ὡς ἀκαμάτηδες. Ἔτσι, ὅλοι ὀρίζομε στοὺς ἄλλους τὴν εὐθύνη καὶ ἡ κρίση καλὰ κρατεῖ.

Ὅλο αὐτὸ γίνεται, γιὰτὶ οἱ Ἕλληνες πάνω ἀπὸ δύο χιλιᾶδες χρόνια ζούσαμε σὲ ἀπολυταρχικὰ καθεστῶτα καὶ ἤμαστε ὑπήκοοι αὐτοκρατόρων καὶ σουλτάνων καὶ ὄχι πολίτες, δηλαδὴ φορεῖς τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν χώρα μας. Μὲ τὴν ἀπελευθέρωσή μας, μετὰ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς

συνέχεια στή σελ. 2

Ἐκδρομὴ στὴν Ῥώμη – Σικελία

Μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε καὶ ἐφέτος ἡ καθιερωμένη ἐτήσια ἐκδρομὴ τῆς Ε.Χ.Ε. στὴν Ἰταλία. Οἱ ἐκδρομεῖς ξεκινήσαμε τὴν **Πέμπτη 17 Ἀυγούστου** ἀπὸ Ἀθήνα στὴν 1:00 μ.μ., φτάσαμε στὴν Πάτρα καὶ ἐπιβιβαστήκαμε στὸ πλοῖο γιὰ Μπάρι.

Τὴν **Παρασκευή 18.8** συνεχίσαμε τὴν διαδρομὴ μας γιὰ Ῥώμη, ὅπου ἐπισκεφθήκαμε τὶς κατακόμβες τῆς Ἁγίας Κικιλίας στὴν Ἀππία ὁδὸ καὶ στὴν συνέχεια καταλύσαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας. Τὸ **Σάββατο 19.8** ἐπισκεφθήκαμε τὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ στὴν συνέχεια, ἀφοῦ περιηγηθήκαμε στὰ ἀξιοθέατα τῆς ἱστορικῆς πόλεως (Καπιτώλιο, Κολοσσαῖο κ.ἄ.), συνεχίσαμε τὴν ἐπίσκεψή μας στὸ Βατικανό, θαυμάζοντας τὰ ὑπέροχα ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν στὶς διάφορες πτέρυγες καὶ ἰδιαίτερος τὴν περίφημη Capella Sistina. Τὸν ἐλεύθερο χρόνο μας τὸν ἀξιοποιήσαμε σὲ ἀγορὲς

καὶ σὲ μιὰ βραδυνὴ ἐξόρμηση στὴν Ξακουστὴ καὶ λαοφιλή Fontana di Trevi.

Τὴν **Κυριακὴ 20.8** ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὴν Ῥώμη μὲ κατεύθυνση νοτιοδυτικὰ, συμμετείχαμε στὴν Θεῖα Λειτουργία στὸν ὀρθόδοξο Ἱ. Ν. Αγ. Πέτρον καὶ Παῦλον στὴν Νάπολη, ὅπου ἐνημερωθήκαμε γιὰ τὴν δράση τῆς ἐνορίας καὶ τῆς ὁμωνύμου ἀδελφότητος ἀπὸ τὸν κ. Χρηστο Πάκο καὶ συνομιλήσαμε μὲ ἄλλους ἀδελφούς. Στὴν

συνέχεια, ἐπισκεφθήκαμε τὴν ἱστορικὴ Πομπηία καὶ κατόπιν ἀναχωρήσαμε γιὰ Καλαβρία, ἀπολαμβάνοντας τὸ μοναδικὸ ἡλιοβασίλεμα ἀπὸ τὰ ἀπέναντι παράλια τῆς Σικελίας.

Ἀφοῦ διανυκτερεύσαμε στὸ Ῥήγιο, τὴν **Δευτέρα 21.8** περάσαμε τὸν πορθμὸ τῆς Μεσσηνίας καὶ διερχόμενοι ἀπὸ τὸ Ταυρομένιο καὶ τὴν Κατάνια κατηφορίσαμε

συνέχεια στή σελ. 2

Αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου

3. Ἰουλιανὸς

Ὁ Ἰουλιανὸς [Φλάβιος, Κλαύδιος], ὁ ἐπονομασθεὶς παραβάτης ἢ ἀποστάτης, ἦταν γιὸς τοῦ Κωνσταντίνου, τρίτου γιοῦ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ ἀνιψιὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Γεννήθηκε στὶς 6 Νοεμβρίου τοῦ 322 μ.Χ. Ὁ Κωνσταντίνος, ὁ δεῦτερος γιὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἀφοῦ ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους ἀδελφούς του, τὸν Κωνσταντίνου, ποὺ διοικοῦσε τὶς Γαλατικὲς ἐπαρχίες καὶ τὸν Κώνστα, ποὺ διοικοῦσε τὴν Ἰταλία, τὴν Ἀφρική, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰλλυρία καὶ τὴν Θράκη, ἔγινε κυρίαρχος τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους τὸ 354 μ.Χ. Ἀφοῦ ἔστησε τὴν ἔδρα τῆς κυβερνήσεώς του στὰ Μεδιόλανα (σημερινὸ Μιλάνο), ἀναγκάστηκε, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ ὑπερασπίζῃ μόνος του τὸ ἀπέραντο κράτος του, νὰ

συνέχεια στή σελ. 2

Ἡ Πολιτεία τοῦ Σταυροῦ

Κάθε φορὰ ποὺ ψάλλομε τὸ ἀπολυτικὸ τοῦ Σταυροῦ λέμε: «*Καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα*». Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πολίτευμα; Ἀσφαλῶς ὄχι κάποια συγκεκριμένη μορφή πολιτεύματος, ἀλλὰ ἡ καινὴ καὶ κοινὴ πολιτεία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία Του, μὲς στὴν ὁποία ἐννοεῖται καὶ κάθε ἄλλη χριστιανικὴ ομάδα.

Πιὸ καθαρὰ αὐτὸ φαίνεται στὸ κοντάκιό τοῦ Σταυροῦ: «*Τῆ ἐπώνυμῳ Σου καινῆ πολιτεία τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι*». Ἡ ἐπώνυμος, λοιπόν, δηλαδὴ ἡ χριστῶνυμος πολιτεία, εἶναι ἡ χριστιανικὴ πολιτεία, κοινῶς ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία περιλαμβάνει καὶ τὴν πίστη καὶ τὴν ζωὴ καὶ τὴν πολιτεία τῶν χριστιανῶν. Γι' αὐτὸ, παλαιὰ τὰ βιβλιαράκια γιὰ τοὺς Ἁγίους περιεῖχαν τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία τῶν Ἁγίων. Ἄρα, ἡ Ἐκκλησία πε-

συνέχεια στή σελ. 2

